

Diumenge, 19 de juny de 2005

Ernest Benach

Ganes d'Estatut?

Encara que en determinats àmbits existeix una certa obstinació a destacar la meva presència a la cimera de líders polítics catalans del dissabte passat en el Parlament com a militant d'Esquerra Republicana de Catalunya, la veritat és que jo vaig anar-hi únicament en qualitat de president del Parlament de Catalunya, amb totes les implicacions. I els puc assegurar que en té moltes. Què vaig veure a la cimera? Doncs, estic d'acord amb el president de la Generalitat, Pasqual Maragall, que hi havia ganes d'Estatut. Vaig veure-hi que existeixen possibilitats reals de tenir un nou Estatut que, ara ja sens dubte, inclogui un nou sistema de finançament. I hi vaig observar, sobretot, que el país necessita que tots junts siguem capaços de donar aquest pas cap a la normalitat de Catalunya com a nació. No fer-lo seria el símptoma d'un gran fracàs col·lectiu en el qual, per descomptat, els polítics tindríem la primera i més important responsabilitat, però no l'única. Finalitzada la cimera, no obstant això, tots hem tornat, sense excepció, a la dinàmica perniciosa de donar la culpa als altres. Dóna la sensació que hem tornat a buscar excuses per a no acceptar la culpa. De què? No se sap molt bé, però d'alguna cosa que al final no serà positiva per al país. No em queda suficientment clar que aquesta dinàmica, tal vegada lògica i evidentment lícita en la relació entre partits, sigui la millor en la fase de redacció de l'Estatut en què ens trobem. No pretenc donar lliçons a ningú, seria un gran error. Però penso que havent assistit a la trobada dels líders polítics seria també irresponsabilitat meva no traslladar a l'opinió pública aquesta reflexió que em persegueix en tot moment en aquests dies posteriors a la cimera. I és que ens hi juguem tant! Hi ha una qüestió que ens obsessional a tots. Ens preocupa que la gent, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, ?passi? de l'Estatut; cal interessar-los en aquest projecte de futur col·lectiu. Bé, el que no interessa la gent és precisament la batalla a curt termini. No interessa l'estratègia de com perjudicar els altres en benefici propi. Aquesta vegada interessa comprovar si els representants polítics catalans saben fer el seu treball amb sentit d'Estat i procurar que d'aquest sorgeixi quelcom útil per al bé comú dels catalans.

Insisteixo que sovint he demandat, en els últims mesos, i de forma intensa en les últimes setmanes, aquest sentit d'Estat. Els líders parlamentaris catalans, tots, sense excepció, ho van demostrar amb escreix i això deu ser motiu d'orgull per a la ciutadania. Ho dic sincerament: van estar a l'altura. Ara cal que els polítics catalans demostrin també el seu sentit d'Estat. La resta dels agents implicats, els membres de la ponència, els estratèges de totes les parts, els dirigents de cada un dels partits..., tots junts tenen, tenim sobre els nostres muscles, una responsabilitat que únicament amb el pas del temps i els dissenys de la història serem capaços de descobrir. En el moment de redactar l'Estatut ha quedat clar que ambició i consens no són incompatibles; sí molt difícils d'aconseguir, però no impossibles. I no se li escapa a ningú que el moment és suficientment delicat com per no arriscar el nostre futur col·lectiu i que, per tant, cal doblegar, triplicar, quintuplicar si és necessari, els esforços per a arribar a bon port amb l'Estatut. I sense descuidar-se'n,

perquè el temps aviat ens començarà a anar en contra.

És evident que amb el nou Estatut i el nou finançament arrisquem moltes coses. Arrisquem el benestar dels nostres conciutadans i conciutadanes. Però també arrisquem, tots, una certa dignitat nacional. Els reptes de futur són clars, el camí està traçat, i ara el que ens dóna garanties de dignitat nacional només depèn de nosaltres mateixos. Per tant, no hi ha excuses que valguin. Les decisions transcendents per a la Catalunya del segle XXI s'han de prendre en el parc de la Ciutadella, sense interferències, sense pressions, però amb plena responsabilitat, amb total llibertat. Sentit d'Estat, doncs, és el que es necessita en aquests moments. Siguem conscients d'això i, sobretot, actuem amb coherència. És el moment de la dignitat, del benestar i de la maduresa com a poble. En definitiva, és el moment d'assolir una certa normalitat com a país.

(Article publicat a La Vanguardia)
